

Република Србија
УПРАВНИ СУД
16 У. 5572/16
14.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и Гордане Богдановић, чланова већа, са судијским саветником Миром Стевић Капус, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца С. В. ., кога заступа адвокат В. Х., улица ..., Б., ради поништаја решења Комисије за азил, од 07.03.2016. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Комисије за азил, број Аж-..... од 07.03.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба А. S., од оца В. и мајке А., рођеног године у М., Р., држављанина Р., изјављена против решења број дана 11.01.2015. године које је донело Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Дирекција полиције-Управа граничне полиције-Канцеларија за азил, као неоснована.

У тужби поднетој Управном суду дана 01. априла 2016. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде правила поступка. Наводи да тужилац у жалби и током целог поступка говорио о *refoulement-u* у Р., а не у Ц. Г., где тужилац током боравка није тражио азил јер нису постојали разлози за тражење азила, обзиром да није имао потпуну информацију о кривичном поступку који је против њега поведен у Р., због чега није ни могао да има основ за страх од рефоулемента, тј. да мисли да би био спроведен у Р. истражни затвор (члан 3. Европске конвенције о људским правима). Сматра да је тужени погрешно применио материјално право пошто наводи да је у случају његовог повратка у Ц. Г. његов живот не би био угрожен због његове расе, пола, језика, вероисповести, националности, припадности одређеној друштвеној групи или политичких ставова, што је погрешно обзиром да се принцип *non-refoulement* примењује и на ситуацију из члана 3. Европске конвенције о људским правима. Истиче да нису цењени наводи жалбе сходно члану 235. став 2. Закона о општем управном поступку које се управо

односе на боравак тужиоца у Ц. Г. Истиче да је удаљење тужиоца из Републике Србије супротно са чланом 3. Европске конвенције о људским правима, као и да се не може сматрати да је Ц. Г. сигурна трећа држава, а због чињенице које се односе на недостатке црногорског Закона о азилу из 2006. године и проблема који се јављају у пракси применом тог закона. Са ових и других разлога ближе наведених у тужби, предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. ст. 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) јер је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Из списка предмета ове управне ствари произилази да је држављанин Р. А. С. надлежном органу јединице Министарства за унутрашње послове Републике Србије поднео захтев за азил у Републици Србији дана 27.10.2015. године, а да је Комисија за азил потврдила првостепено решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, број које је донето дана 11.01.2015. године. Из изложеног произилази да је тужени орган потврдио првостепено решење од 11.01.2015. године које је донето пре датума када је држављанин Р., овде тужилац, поднео захтев за азил у Републици Србији надлежној организационој јединици Министарства унутрашњих послова РС. *ТМ/М*

Код напред изнетог, по налажењу Управног суда, ако тужени орган не исправи у смислу одредбе члана 209. Закона о општем управном поступку грешке у именима или бројевима, писању или рачунању, као и друге очигледне нетачности у решењу до достављања списка суду који у управном спору одлучује о законитости оспореног решења, учинио је битну повреду правила поступка. Грешке у смислу члана 209. исправљају се на начин прописан у том члану.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одреди члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, при чему се правно схватање, као и примедбе суда у погледу поступка, обавезне за тужени орган на основу члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 14.07.2016. године, 16 У. 5572/16

Записничар
Мира Стевић Капус, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић